

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE

Szombat

117. szám.

Pest, július 29. 1848.

Am kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Július elejétől kezdve fél évre Budapesten házhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnyegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Pest július 29.

Mi az a nemzeti gyűlés? Hát egy négyszázötven tagból álló politikai színter nélküli club, a hová az emberek össze jönnek és beszélgetnek, nevetnek, unatkoznak.

A hallgatóság pedig panaszkodik, hogy rettenetesen nagy a meleg.

Egy egész hónap telt le. Az országgyűlés e nagyszemélyes jelző alatt, a haza veszélyben van, hirtelen, és rendkívülieg hivatott össze; ki hitte volna, hogy a megnyitási nap után egy hónapra azt fogjuk mondani, hogy annyi időre semmi sem történt, különösen azon ügy tekintetében, melly miatt összehgyűltünk.

Naponként van egy unalmas és figyelmetlen ülés, de legalább csak egy viczet hallottunk volna!

A katona és pénz ajánlási jelenet pillanat műve volt, igazi revolutionalis modor melly egyébként a jelen körülmények közt egyedüli idevezítő politika.

Az ország déli része lángba van borulva gyilkolnak és rabolnak.

És a legbecsületesebb polgár is kételkedni kezd, mellyik párthoz álljon: A táborok óta oly vad harc nem dúlt a házában mint jelenleg.

Az oppositio számszeres túlsúlyában mit sem tehet. Interpellatioi kitérő válaszokkal utasítatnak vissza.

Azonban a veszély nőnön nő, az utóbbi na-

pokban a ministerialis pártból keletkeznek az interpellatiok.

Záko István, bács megyei képviselő s a ház nagy többségétől jegyzővé választott, férfinagy hatás közt mondá ki, hogy a ministerium Bács megyében eddig semmit sem tett.

És mit felelnek a ministerek? — semmit. Ott van késszen zsebökben a híres czifraságu argumentum, hogy a ház ne avatkozzék a strategiai dolgokba, bizza meg ezzel a hadügyminis-ter.

És ebben igazságuk van a ministereknek, a mi a theoriat illeti. Ez így szokott lenni más országban is, csak hogy azon más országokban a kormány mindent a legjobban tud, nálunk pedig magán személyek rendszeren előbb tudják meg a történeteket, mint a kormány, melly Kossuth Lajos nyilatkozata szerint egyszer hat napig nem kaptak aklról semmi tudósítást.

A mi szerkezettségünkhöz jókora számmal érkeznek levelek, még nagyobb azon levelek száma mint mellyek velünk más egyesek által közöltetnek.

Mi e leveleket nem akarjuk kiadni, mert nagyon jól tudjuk, hogy háboruban a dolgok egészbeni menteléről a hely színén legkevesebbet tudnak.

De ha tized része is igaz azoknak miket írnak ott alant a mi dolgaink a lehető legrosszabbul állnak. Kutyául vagyunk, rettenetesen kutyául.

A Közlöny ámitja a közönséget, hol egy hol két sebesültet, egy pár lelőt lövőt említ s még is a lázadás tengerként árrad, s a magyar erő fánakad, és erélytelenedik.

Rendtelenség minden felé a legnagyobb van. A sok nemzetör, s önkényes különböző pontokra helyezve egy működik mintha meg annyi különböző hadi testület volnának: mellyek mozdulataiban semmi összeköttetés nincs.

Aztán mi annyira szegényitő, még a mi sergeinkről is oly hírek terjengnek, hogy ezek is mindennemű kihágásokat a tulajdon, s személyek ellen is, a hol lehet elkövetgetnek. Harcosaink közül igen sokának vannak oly jóságai, mellyeket oda nem vittek.

Mit mondjunk még azon sötét színekre, melly szerint soraink között is volnának, kik minket gyűlölnék, kik kivított szabadságainkat a régi rendszer érdekében eltiporni szeretnék.

Illy körülmények között minket nem lepne meg az, ha a kamrában a ministerium napjában háromszor is kérdőre vonatnék.

Az a strategia magában véve, igen felséges tudomány lehet, de bocsássanak meg a ministerek illy időben, midőn a lenni és nem lenni forog kérdésben, a világ senki fiának arczára sem lehet bizakodni. A házában számosan vannak, kik gyanakszanak, s a többség emberei a gyűléseken ki-

vül nagyon nagyon plégedetleneknek mutatkoznak. A Kovács Lajos féle osztrák pártiakon kívül a nyugtalanág lelke napról napra terjed.

Am bírja a ministerium, és tartsa meg magának a strategiai titkokat, de legalább általánoságban lennének megnyugtatta, hogy oda lent oly intézkedések vannak téve, mellyek minket a lázadás terjedése ellenében biztosítanak.

Ne nézze a ministerium azt, hogy háta megett a nagy gép többség oly rettenetesen meg van nyugodva. A táblabíró valamint az Apponyt kor-szakban minduntalan égő aggodalmaknak volt kitéve: bár a kérdések, mellyek akkor napi renden voltak igen másod rangnak valának egy most mi-után olvassa a törvényben, hogy független felelős ministeriumunk van, semmi rosztól nem fél.

A táblabíró feltette magában, hogy addig az istennek sem hiszi, hogy baj van az országban még nem érzi, hogy az ellenség a bőrre nem perzsel.

És azt gondolja tán itt valaki, hogy beszédünkben tuzók vagyunk?

Tessék az illyen letkelleneknek délre tekinteni. Vad lázadás, irtóztató dúlás, rablás, gyilkosság, kegyetlenség, undok fertelem, tagok csonkítása s minden borzalmak, mellyek a barbar világ gyászos eseményeihez híven oda illenek.

És mozdul a táblabírópárt? Istenünkre mondjuk, nemis várunk tőlök mozdulást addig, míg az ellenség a redouteterem ablakából látható nem lesz.

Jul. 29-én.

A képviselői tábla mai ülése kiálló bizonyágot tett a ministerialis politika irányában követett örökös kikeléséink alaposágáról.

A ház ugyan is nagy többséggel felszólítaná határozta a ministeriumot, mikép a martialis törvények életbeléptetése iránt még es ülés(session) ideje alatt törvényjavaslatot terjesszen elő.

Soha ennél nagyobb megrovást ministeriumunk politicája nem kaphatott.

Más országokban a minister kényörög a ház előtt, kimeríti ékesszólási és ráhegyelési tehetségét, ha a vésztörvényeket életbe léptetni akarja, s a ház a legnagyobb ovatossággal szokott eljárni a kérdés körül, s a kérelmet csak égett meghányás vetés után adja meg, csak akkor, ha a közbátorság és békét más eszmézőkkel fenntartani nem lehetne.

És mi történik nálunk?

A parlament meghagyja a ministereknek, hogy martialis törvények iránt javaslatot terjesszen elő mi más szókkal azt teszi, mintha mondáná:

Te ministerium látod a honkörnyező veszélyek óriási nagyságát, az országgyűlés gyarapodását, az egyházak és a szociális simogató és ingadozó politikai irányzatok segítségét is, azért nem veszed észre, hogy helyesnek lenni, saigorább eszközökhöz folyamodni, marti- al a törvényekért kell vala időnk engedélyt kér- ni; de te ministerium ezt nem tevőd, mert rövid- látó és határozatlan politikát követsz, azért mog- hagyjuk néked, mi a nemzet képviselője, hogy il- lyen a ilyen javaslatot terjessz előnk, még po- dig mi előbb.

Kipott ő ministeri politika valaha ennél na- gyobb fricskút? soha.

Csernátoni.

Tegnapelőtt este az Ulmannházból, hol a tá- blabírópárt casinója van, a kapu alól két egyén jött. —

Az egyik szőke, másik barna, mindkettő egy kicsit képviselő, inkább vidéki ember, rettenete- sen pedig táblabíró.

És keletkezék e két férfi között következő pár- beszéd.

József. Hány óra?

Sándor. Bizon, lehet már vagy félkilenczre.

József. Lehetetlen! soha illy későre még nem maradtam el. Menjünk aludni.

Sándor. Menjünk bizon.

József. Hol lax?

Sándor. Itt lakokk erre balra ni.

József. Akkor együtt mehetünk egy darabig.

Sándor. Hát csak ballagjunk. Az alatt pedig

valamit kérdeznék tőled,

József. Ki veled.

Sándor. Az egész egy bizodalmas szó. Egy

jó tanács. Képzeld, ő császári és királyi fenségé-

hez István, austriai örökös főherczeghez, orszá-
gunk Nádorához, a királyunk teljhatalmu helytar-
tojához, Jászok, Kúnok főkapitányához, a magyar
tudós társaság pártfogójához — ebédre vagyok
hiva. —

József. És aztán?

Sándor. Hát csak, mert mint tudod, otthon

nálam nem megyen olly czifrán, mint ő fenségé-
nél, azért félek, hogy nem tudnám magamat jól
comportálni, mondanál hát nekem egy jó tanácsot.

József. Azt hogy mit tegy, azt bajos volna

elmondani. Legjobb ha kiválasztasz magadnak

egy valakit, s mindent azután fogsz tenni. Én a

jobb között ő excellentiáját Szemeré Bertalan

belügyminister urat tűztem ki előpéldányul, mint

tudva van igen elegans ű.

Sándor. Nem sültél bele?

József. Az az hogy ebéd végén, egy kicsi

compromittáltam magamat. Már azt hittem, hogy

felkelünk: s miután egész ebéd alatt mindig Sze-
merét utánoztam, hát bizony igen jó kedvem lett
elbiztam magamat, a midőn előmbé egy csészét
tettek, viz vagy mi volt benne, egy szelet czi-
trommal. Nagy mohón beleszörpölök, de kutya-
rosz volt ám, az isten adta lörje, hanem a töb-
binek, különösen Szemerének se smakkolhatott a
javából, mert ugyancsak köpdösték kifelé. Én
azonban nem akarván ő fenségénél ilyen illeten-

séget elkövetni, neki szoritottam magamat, s be-
szorítottam a szájamba a kezemet.

És az ember nem tudta, hogy azt a mit a
szájamból jött, ő fensége megaproszt
volna, s a szájamból jött volna a vármegye

Szóljunk a minoritásról.

Europának jelen forradalmát a minoritás idézte
elő. —

S a minoritásnak ezen nem csak azért nincs
oka pirulni, mert a mostani forradalom az igazság
forradalma a hazugság ellen, de azért sincs, mert
e forradalom csak egy mesterkelt majoritás ellen-
ében emel fel fejét, egy olly majoritás ellené-
ben; melly a néppel szemben — a parlamenteken
kívül — valódi törpe minoritássá silyedt alá.

A minoritás győzelme igen különböző szintű a
külön országokban.

Franciaországban a februári napok 100 ezer
katona s egy kamarai roppant majoritás hatalmát
megdöntve, a dymasticai oppositio — e napok
eredeti teremője — egészen háttérbe szorult, s
a kormány gyepdít sz extrémé gauche
fogá kezébe. Odillom Barrot és Thiers helyére
Ledru-Rollin és Lamartine ült. De a következő
csemények túlhaladák a kormány politikáját, s
a t a béke helyre állításra, a zavarok lecsende-
sítésére és socialis mint anationalis krízisek mege-
lőzésére csakugyan extrémé ment gauche-
nak bélyegeztek. A költőt general váltá fel s Fran-
czország jövődjét egy sybilla sem mondhatná
meg előre.

Németország népe hasonlólag megcsinálá for-
radalmát, de — bár barrecadiok és macskazenék
készítésében hat was ausgezeichnetes
geleistet — a Merschaumkopf és Bockbier
politica szaga minden mozgalmából kigőzőlög.

E nép csupa localis érdekek áldozatja, s fővá-
rosi intriguek és apró herczegi manipulatiok
mozgogépe. Egy nagy Deutsches Landról álmo-
dik s Bécsbe, vagy Berlinbe, vagy Münchenbe
ülteti a császárt, vagy Reichsverwesert, vagy
Praesidentst — a szerint mint osztrák, vagy po-
rosz, vagy bajor; de fenhargon kiáltja, das ihn
der Hanker . . . wenn der Hof nicht in Wien
sein sollte, s kihajtván halbe Liesingerit,
hochot kiált a német egységnek, mellynek kö-
zéppontja Bécs leend.

Igy tesz a porosz és így a bajor is, azon kü-
lönbséggel, hogy politikájában több felvilágosult-
ságot affectál, de tulajdonképen több charlatane-
riat rejti.

Németország illy helyzetében az igazi sza-
badelvűség csak a vagyontalan, csak a proleta-
rius párt tulajdona, s szerencsére, Németország-
gon igen sok proletarius van, szerencsére mond-
juk, mert a spiesbürgerek speculativ önnűsége
Németország egyéolvadásának legnagyobb aka-
dályá.

Nem Bécs sem Berlin sem München soha nem
fogná helyérdekeit a közhaza közérdekének fel-
áldozni, de feláldozni mégis kénytelen le-
end, mert sok proletariusza van.

Angliát az europai forradalom whig, tehát

ugynevezett szabadelvű ministeriummal érte el. Az
oppositio, a minoritás valódi törpe volt, mert
még kevésbé volt a kormány politikájára, mint
maga kormány politikájára. Anglia úgy áll,
hogy a minoritás ellen van is.
de az oppositiot még sem támogatja. Támogatja
annak csak egyetlen töredékét, melly még nem
elég erős arra, hogy egy cabinet csapást sujt-
hasson.

Angliának forradalma a Chartisták kezében
csúszik, és a csirái Irland hatalmasan öntözi.

Térjünk magunkra.

Helyzetünk minden másokétól különbözik.

Országgyűléseinken a követek tábláján oppo-
sitionalis majoritásunk volt már évek óta s kor-
mányunk mégis ennek ellenére országolt. Illy ab-
normis állapot constitutionalis statusban soha nem
létezett. Nálunk a parlamenti majoritás minori-
tás volt, mellyet beszélni hagytak a nélkül, hogy
szavaira hallgattak is volna.

Ezen abnormis állapot marcziusban megszűnt
s a parlamenti majoritás természetes jogait átve-
vé, a kormányra embereit ülteté. Apponyi helyét
Battyáni foglalá el, csak hogy nagyobb és alkot-
mányos hatalommal.

És hogy van az, hogy e nemzeti kormány
ezen szabadelvű pártból kifejtett ministeriummal
szemben, ugyan azon szabadelvű pártnak emberei
alkotnak oppositiot?

Hogy történhetik az, hogy a közel multban
egy zászló alatt harczolok ellenségesen állnak
szemközt?

Elmondjuk-e, hogy miért van ez? és mi
okból?

Miért ismételjünk! avagy nem ösmerik é már
elégge az elfogulatlanok azon kormány politikát,
melly az illy crawllokat organizalt polgar há-
boruvá engedé fejlődni nyulszívű simogatásival?
avagy nem láthatja é a független meggyőződésű
azon tömkeleget, mellybe austriai viszonyaink
tisztába hozatala végett a ministerium ingadozó ha-
bozása által vitetünk? avagy nem irtodik e vissza
a holnapi naptól minden, ki csak a maira tett in-
tézkedéseket világosan megsejtelni, azokat el-
fogulatlanul megrostálni akarja? szóval nem kény-
telen é a rokonszenveken, és holmi táblabírói pi-
etásokon — a hon érdeke mellett — feltű emel-
kedni tudó ember meggyőződni arról, hogy a mo-
tani kormány politica mellett, mellyet, ha nem illy
a mostaniakhoz hasonló országosan ösmeret becsü-
letességű ministereink lennének, egy Metterich
hagyományának kénytelenítettünk tartani —
vesztünkre sietünk?

Fájdalom, ezeket nem kell hosszasson bizo-
nyítani. A tények ékes szolása meggyőzőbb Mi-
rabeau szavainál.

És így állván a dolgok, ki csodálkozhatik, hogy
régí barátok harczolnak egymás ellen, hogy kö-
zeli sympathiak antipathiakká változának, hogy a
szabadelvűk kormánya ellenében egy szabadel-
vűekből álló tábor áll, mellyet törpének nevez
bár az elbizottság, de mellyne — s ez szent hi-
tünk! — politikája csupán az, melly a mostani
ministerialis simogató politica által okozott és
okozandó bonyolodalmból e hazát kifejtteni egye-
dül képes leend.

És itt látjuk a gunyoros mosolyt, melly az óri-

ási többség gígas ajkain elvonult; s halljuk ama kombinációkat csufondárosan említettnei, mellyek a minoritás neveltségessé tételére gondoltattnak ki, s ép a kigondolokat neveltségessítik.

Hadd gunyoljanak hadd nevéssenek, mi nem akarjuk elrontani ezen nemes időtöltésüket.

A minoritás állása, csekélysege minket nem szomorít el, mert elveinek jövődjéről politikájá közeli győzelméről mi meg vagyunk győződve.

Az események ellenállhatatlan hatalma fogja kényszeríteni a ministeriumot e politica követésire vagy kényszerítendi lelépésre.

És itt lehetetlen nem gondolunk azon rémekre és jajveszékésekre, mellyeket a nagyobb rész magának a ministerium lelépésének csak meggondolására is csinálni szeretett.

Az igaz, hogy e rémképet a ministerium már oly gyakran előmutatá, hogy nem sokára elkopik s meg fog látszani, hogy a bizony csak legnagyobb részint neveltségessé képződés és szorongás volt, s Hunnia még nem nyögve letiporva azért, hogy a jelenlegi ministerium egészben vagy részletesen visszalépne, bárba a tárczák kiosztásában holmi nehézségek fordalmának is elő.

A ministeriumnak észben kell vala tartani azon mesét, melly szerint a roka ugyan borzasztólag megijedt az oroszlanyal első találkozáskor, de többszöri látás után annyira megbátradt, hogy utoljára még vele conversatioba is elegyedett.

Ezzel ugyan nem akarjuk azt mondani mintha a ministeri crisis gondolatára reszkető táblabírák ama rokához hasonlitanának, sőt a ministeriumot a hatalmas vadkirályal ugyanazonosítani sinez legtávolabbról is szándokunkban, hanem e mesével csak azt akartuk mondani, hogy a gyakori emlegetés által a még oly borzasztó historiára is csendesen maradunk.

A minoritáshoz fordulva ohajtának, ha az erőjét nem pazarolná apró csatákra, ez teheti egy oly sereg, mellynek plänkterei elő és utó csapatai vagynak, melly apró veszteségeket könnyen elhordozhat, de nem teheti ildomosan oly sereg melly előre tudja, hogy az elhatározó csatában is veszti. —

A minoritásnak véleményünk szerint a prolé-kosságokba ereszkedni nem is kellene. Ezen tactica méltóságosabbá tenné állását, s nem árulná el annyira kevés számú erejét.

Nagy és fontos kérdésekben kellene fellépni a minoritásnak, és itt is kettőt soha szem elől nem tévesztve.

Először capacitálásának modorában soha sem szolani ugy a házhoz, mintha már véleményét a majoritas által elvetettnek hinné, de mindég ugy szolani, hogy szavaiból annak elfogadása iránti hit hangozzék ki.

Ama szólás forma, hogy „tudom ugyan, hogy véleményét a majoritas elűtt stb.“ A legildomtolanabb és károsabb a szolara nézve, mert általa véleményét maga ingatja meg először is.

A másik mire a minoritásnak figyelni kellene az a sok ismétléa kikerülése.

Erre azt mondhatni, hogy a tuloldal még többet ismételi, de mi ezt ellenvetésül el nem fogadjuk. Mi ohajtjuk, hogy a tot oldal sokat ismételjen mert ez által először untat és másodsor argu-

mentum — szegénységét mutatja ki; de ohajtjuk hogy a baloldal keveset ismételjen, s pedig nem csak azért hogy a fennebbi hibákba esést kikerülje, de azért is, mert az ismétlés nélküli szavaknak kétszeres ereje van, először a moralis hatás nagyobb (a minoritás pedig csak ilyenre számíthat) és a majoritas győzelmé nem oly kiáltó, mintha a roppant sok szónak is veszteség a vége.

Ha a minoritás illy méltóságos állást foglal el, — melly a lelkesedést és elszántságot ki nem zárja — lehetetlen a ministerium nyomoruságos politikájának előtte meg nem dőlnie.

És mi örvendünk, hogy a minoritástól egyebet kérni nem kell. Örvendünk, hogy a szenvedélyesség inparlamentaris kitérésétől ovakodásra őt inteni szükségtelen; és örvendünk, hogy a ház, a törvényhozó testület méltóságának, fenségének tiszteletben tartására és tartatására őt figyelmeztettünk felesleges.

A minoritas az elmult kedvetlen esetek alkal-mával oly mérsékelten viselé magát, miként sértett és jogtalanul provocált fél magát nem viselé. A minoritas tudá a hely szentségét érteni és becsülni, s tudá — mennyire leheté — a méltatlan sértés fájdalmát az önbecsülés, a törvényhozói öntudat méltóságának tiszteletben tartása által magába fojtani.

És ezért hála és köszönet neki.

Együtt — és kitartás, vezéri, féltékeny-ségek feletti tálemelkedés és moralis felsőség — legyenek jelszavai.

Még egyet. A poliükai renegatoktól őrizked-jetek. A köpeny forgató soha egy pártnak sem szer-zet erőtt annál kevésbé az oppositiónak, mellynek tisztellettne kell, hogy halhasson.

A hon szelleme örködjön eszmeitek és tettei-tek felett.

Csernátóni.

Ha!

Ha a képviselők üres óráikban, miben szük-séget nem szenvednek, megkérdik magoktól, hogy ugyan miért vannak Pesten.

Ha őszintén megvállják maguknak, hogy a haza veszélye miatt hivattak össze, mint a nem-zet képviselői, megmentői.

Ha olvassák és hallják a vérfagyialó hirtet alutról, hol a legvadabb kegyetlenkedés, rablás, pusztítás uralkodik, s mindinkább terjed, s egész lényüket irtózat, hideg borzadály futja el, s keblökben a szenvedők iránt szánalom, a gyilkos lá-zadók ellen nemes harag, és büntető boszu érzete gerjed, melly szívüket felgyulasztja, s tette in-gerli. —

Ha hallják, mint viseli magát sorkatonaságunk, minek csak néhány ellenséges tiszt az oka, s el-lenben ha hallják, milly szívesen mennek és si-

etnek vidéki honfitársaink a veszély leküzdésére, csak szőlittassanak fel, minek legközelebbi bizonyossága a honti nemzetőrség, melly örömmel megindult, 5500 főnyi seregben, de visszabo-csájtatott, mert igen sok! s mégis semmi siker!

Ha meggondolják, hogy Bécsben, Innsbruck-ban, a felső megyékben, a rácok és oláhok közt — mindenfelül vész felleget rejt a láthatár, mellyeknek készületlenségünknel fogva ki va-gynak téve, — mellyek ellenében tehát se okoa-kodás, se jog, se pártfogás, hanem egyedül teit-leges, rögtöni intézkedések használhatnak.

Ha látják a nemzet szenvedő képének bus arcvonásait, melly bizalommal és várakozással tekint feléjük.

Ha látják a vész örvényét, s felette a haza nemtőjét lebegni, s szemében a rezgő könnyeket.

Ha meggondolják, hogy kezökben van a mód és hatalom — lelkükön a számadásnak terhe.

Ha meggondolják, hogy noha minden percze egy festvérünk életébe kerülhet, mégis e három hét alatt, mióta összegyűltek, nem tettek egyebet, mint hogy beszéltek, és ígőrtakat tettek nekünk is másnak is, ha mondom, mindezt meggon-dolják, hogy mit mondanak magoknak, azt nem tudom. —

De azt tudom, hogy arról meg kell győződve lenniök, hogy a vész elhárítására, a haza meg-mentésére, biztosítására még egy tetleges lépést sem tettek.

Herczog.

Velence.

Agyurobogások jelenték július 15-kén a pie-monti sereg megérkezését. Nem nagy lelkesedéssel fogadták. Gyász uralkodott. A büsz-ke Velence gyermeke marczangló fájdalommal hajol meg egy királynak. Epedő tekintettel néz most mindenki sz. Marcus oroszlanya felé. És keserű guny mosolyal mondja ki az olasz ismét az illustrissimo-t, melytől már elszokott.

És illy nemzet ellen küzd Austria. — És Magyarhon segélyt nyújt neki. Megvetést árat a világtól és Austriától gunyt.

De ezt nem a magyar teszi, hanem kormányá, melly nem akarja megengedni a magyarnak azt a dicsőséget, hogyha nem tud élni, legalább becsü-lettel haljon meg.

I r l a n d.

Es ország a forradalom küszöbén áll. Megértette a kor szavát.

Főlemelte lobogóját, mellyen a szavak állanak: „Függetlenség minden áron.“

Okulhatna más nemzet is Irland példáján. Eből látszik, hogy szabadság csak ott létezik hol függetlenség is van.

Minden szabadalmi mellett milyen nyomorult volt Irland az utolsó időkben is. De többet nem lesz az; a nemzet fölébredt.

Carricban már kiütött a lázadás, mint előpostája az egész ország felkelésének.

Es Irland szabad lesz és nagy, mert független akar lenni. Ez a tétel, mellyből aztán minden oly.

A papság is arra agítal, hogy külön parlament legyen, ezt első lépésnek tartván a békés utóni elszakadásra.

Es Irland szabad lesz, dacára hogy mellette a hidegen számító, hatalmas Anglia.

Es Magyarhon? — rab lesz dacára, hogy mellette csak a bukott Austria.

Mert félénk kormány a bátorság idejében bizonyos halál.

Most ez a jelszó: A ki mer, az nyer.

Felsőges kis történetke!

Bernát József ma ultra oppositionalis volt, tul ment a bal oldalon, tul a balszélen, tul az ujságírókon, tul a jorjes és nem jegyes karzatokon.

Bernát József, ma teljes tökéletes kész Robespierre volt.

Bihar vármegye, ha e hirt meghallja, kétségbe fog esni, azért tehát mi mint hü landsmann, sietünk földieinket a dolog valódi állásáról értesíteni.

Bernát József, a mai ülésre egykedvűleg jött, és sötét szeméből nem látszott ki az, hogy reménye volna a mai ülésben a szokottnál nagyobb szerepet vinni.

A ház arról beszélt, valljon nem volna e szükséges marialis törvényeket alkotnunk.

A ministerium himezett, hámozott, s mintha sejtette volna, hogy minoritásban marad, már azon kezdett gondolkozni, nem kellene a kérdést azzal vágni ketté, ha valljon, van e bizodalma a háznak a ministeriumban vagy nincs.

Es ekkor Bernát József, elhatározá magában, hogy magát áldozatul kiteszi. Es elállott, elkezdett ex abrupto szónokolni, s azon tanácsot adta, hogy az egész ország rögtön ostrom állapotba tétessék, szünjenek meg minden polgári törvények uralkodjanak a katonák, a Lederer és Piré féle parancsnokok, s lövessék agyba föbe minden appealata nélkül, mind szokat kiket láb alól eltenni jónak fognak látni.

Bernát József, lelke mélyében a ministerium iránti tántorithatlan bizalom tényészik. Jaj nekünk oppositionnak ha a ministerium lelkében viszont Bernát József, politikai bölcsessége iránt, hasonló nagysága bizodalom tényészik. Bizony megtörténhetnék, hogy egy némelly emberek még ma Plutó táblabírónál vacsorálnának.

Es sápadva néztünk a ministerekre. Es mifly jól esett látnunk, hogy Szemere nyájasan mosolygott.

Sóha Szemere illy kedves alak nem volt. Ha Szemere illy kedélyes arczzal a hölgykarzatra tekint ma estére legalább is tizánkét билет doux-fogott volna kapni.

Es e mosolygásra azonnal észrevettük magunkat. Tréfa volt az egész. Bernát József túl akart hajtani az oppositión, minket gyamasítások közzé akart bonyolítani, hogy aztán a balcentrum, melly nagyon nagyon ingadozik, ijedjen meg, s visszacsapjon a jobb oldalra.

Táblabíró ur, mi önbén nem hittünk ennyi parlamentaristicát.

Es a ministerium sem hitt. A ministerium ont jó hiv szavazónak hitte, s bir szerint el is volt már határozva, hogy ont a gyűlés után pártatlan maga viseleteért valami bírói helyre nevezték ki.

Hová gondolón, Bernát, ha most magát e téren kezdi megismertetni. Dehogy teszik el ont hivatalba! Erőszakkal megtartják itt követnek az illyen embert.

Délután 6 órakor.

A városban Bernát József a legnépszerűbb ember. A hölgyek karzatáról, a martialis szó névrokonsága miatt azon hir terjed szét: hogy Bernát József nagy tuzzel indítványozta, hogy a ministerium a Marcius Tizenötödike politikáját rögtön fogadja el.

Bernát politikai pályája nagyszerűleg kezd indulni.

H I R D E T É S E K.

Hiradás.

Közel Pesthez vasut mellett fekvő Alberti m. városában vagyon minden órán eladó fiatal egészséges tiszta finom szőru három éves koss 85. — Ürü 273. — Anyabirka 665. — Toklyó ürü 110. — Toklyó nyöstény 223. — Idei kosbárány 29. — Idei trubárány 235. — Idei nyösténybárány 317. — Ezen birkaszámból venni kívánók jelentsek magokat Alberti az aróalmi útszégnél, hivvel az alkut is megtehetik.

Gőzhajók járása.

A. A Dunán.

Pestről Bécsbe naponkint reggeli 6 órakor, Győrel közlekedéssel.

B. A Tiszán.

Szolnokból Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden.

„ Szegedre: minden szerdán és szombaton.

„ Tokajra: minden csütörtökön.

Szegedről Szolokra: minden hétfőn, csütörtökön és szombaton.

„ Zimonyba: minden szerdán.

Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolokra: minden csütörtökön.

Tokajból Szolokra: minden vasárnap.

Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli 6 óra.

Minden kedden indul egy vontatógőzös Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főügynöksége.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder ház.